

blevne givne, eller — for at sige det rent ud — at Forslagene vare blevne os forelagte allerede ved Samlingens Begyndelse, henviser til en Udtalelse af den tidligere Justitsminister, som giver os al den Høje, vi kunne ønske, til at nære en saadan Forventning. Det var en Udtalelse, som fremkom fra den daværende Justitsminister Rump ved Behandlingen af den Dagsorden, jeg nys nævnedes, den Dagsorden, der var forelagt af Højre og de moderate til Afslutning af Sagen om Anholdelse og Varetagtsfængsling. Da udtalte nemlig Justitsministeren i Tilslutning til Dagsordenen, som han altsaa accepterede, ifølge Folketingstidenden for 1896—97 Sp. 5680—81, den 22de Marts 1897 bl. a. følgende, som jeg med den højtærede Formands Samtykke skal tillade mig at oplæse: „Jeg vil kun i Anledning af Dagsordenen sige, at naar Proceskommissionen Arbejde foreligger for Ministeriet, og jeg til den Tid maatte være den fungerende Justitsminister, skal jeg ogsaa tage fat paa Arbejdet for saa hurtigt, som jeg kan, at fremsætte Lovforslaget. At der skulde gaa Aaringer hen, som den ærede Ordfører mener, behøver man ikke at frygte. Naturligvis maa der gaa nogen Tid, men eftersom Forslaget er affattet, antager jeg ikke, der vil være Grund til at tro, at det skulde vare saa meget længe. Skulde Betænkningen fremkomme i Forsommeren“ — det var den 22de Marts 1897, at Justitsministeren ventede, at den allerede vilde fremkomme „i Forsommeren“ — „vilde det være ret underligt, om jeg f. Eks. ikke til næste Samling kunde fremsætte Lovforslag. Kommer den derimod lige i Slutningen af Aaret, vil Sagen stille sig noget anderledes; thi man vil vel ikke finde det ubilligt, om jeg gjorde Regning paa at have et Par Maaneder eller tre til Forberedelse.“ Nu er altsaa Kommissionsbetænkningen kommen ved Nytaarstid i Aar, i alt Fald i Januar Maaned, og der er altsaa gaaet saa meget mere end „et Par Maaneder eller tre“ hen, uden at vi som sagt have mærket det fjerneste til, at der er Liv i denne Sag fra Ministeriets Side, og det skønt Justitsministeren atter i Fjor paa Anledning fra min Side under Behandlingen af Forslaget om Ning Herred gentog omtrent det samme, som han ved den foregaaende Lejlighed havde sagt.

Den Ængstelse, man naturligt føler over, hvad der kan ligge bag ved denne fuldstændige Mangel paa Livstegn fra Justitsministeriets Side, forøges ganske naturligt ved de Erfaringer, man tidligere over for andre Sager har gjort med Hensyn til

Regeringens Hensyntagen til de Ønsker, som den maa vide næres fra dette Tings Side. Jeg skal saaledes minde om den Dagsorden, jeg mange Gange har bragt i det høje Ministeriums Erindring, uden at det synes at have frugtet det mindste, nemlig den, vi vedtog enstemmigt i Januar 1896, og hvori Regeringen opfordredes til „i en nær Fremtid“ at forelægge os Forslag til Omordning af vor militære Retspleje. Det er nu altsaa snart 4 Aar siden, og skønt denne Sag som sagt gentagne Gange er bragt i Erindring, og de veksellende Ministre have svaret, at den var under Overvejelse, er det til Dato ikke blevet til noget med den; vi have ikke mærket det mindste til, at der er rørt ved den Ting, og selv om den højtærede Justitsminister vil sige, at det ikke kommer ham ved, saa vil i alt Fald den højtærede Konseilspræsident ikke kunne sige det. Hvis den højtærede Konseilspræsident imidlertid i dette Tilfælde kun vil optræde som Justitsminister, saa kan han ganske vist sige: Ja, det bliver den militære Ministers Sag; men saa vil jeg bringe i Erindring, hvorledes Justitsministeriet har stillet sig over for Ønsker, der ere komne frem i Befolkningen og ogsaa fra dette Tings Side paa et Par andre Omraader. Jeg nævnedes allerede ved Finanslovens 1ste Behandling en Dagsorden, som vi for snart 2 Aar siden enstemmig vedtog her i Tinget om Fremme af Lovforslaget om Navneforandring, at Ministeriet ogsaa har taget det Hensyn dertil, at det nedsatte en Kommission i Foraaret 1898, at denne Kommission for længst — i Løbet af sidste Rigsdagssamling — har afgivet sin Betænkning, men at vi heller ikke i den Retning have set noget som helst Resultat i Form af Forslag fra den høje Regerings Side. Jeg vil her tillige nævne den Maade, hvorpaa Justitsministeriet har stillet sig over for den Betænkning og de Forslag, der kom frem fra en Kommission, som den selv havde nedsat efter meget stærkt Pres, ganske vist ikke fra dette Tings Side, men fra en anden Repræsentation for den offentlige Mening, nemlig Kjøbenhavns Borgerrepræsentation — nemlig Kommissionen om en Forandring i vor Sædelighedslovgivning. Den blev jo efter aarelang Modstand fra Ministeriets Side dog omsider nedsat i August Maaned 1896. Den arbejdede efter vore Forhold hurtigt og afgav sin Betænkning allerede Aaret efter, i Sommeren 1897. Desuagtet er der til Dato ikke fremlagt noget som helst Forslag fra Regeringens Side paa Basis